

Christina Scheppelmann

**Directora artística
del Gran Teatre del
Liceu**

*Un sol mai no pot
arribar a una bona
conclusió, el contacte
et fa moure*

Christina Scheppelmann (Hamburg, 1965) és la directora artística del Gran Teatre del Liceu des del 2014. Anteriorment havia dirigit la Royal Opera House de Masqat (Oman), la Washington National Opera i l'Òpera de San Francisco, a més de passar per la Fenice de Venècia. La seva mirada és clara, però les seves idees encara més. Des del seu despatx ens condueix incansable entre calendaris, projectes i assajos igual que es mou en la seva vespa pels carrers de Barcelona.

Ara que celebrem 20 anys de la reobertura del Liceu, seria el moment de reclamar la companyia de ballet?

I on la poses? Quant a vestuaris i sales d'assaig, però també de programació i pressupost... A penes sé on assajar les òperes que fem! Els teatres amb ballet tenen un pressupost tres cops major que el nostre i són de repertori, no de temporada, funcionen d'una altra manera. L'Òpera de París té 2.000 treballadors, Viena té 140 milions de pressupost...

Viena i Barcelona tenen més o menys la mateixa població...

Però una altra tradició. Nosaltres vivim del turisme, ells viuen del turisme musical, la música és la seva indústria.

Potser arribarà algun dia?

No ho crec, a no ser que les institucions hi posin molts més diners i puguem ampliar espai. Jo he crescut a Hamburg veient cada setmana 3 òperes i 2 ballets, a mi m'encanta, però té uns vincles logístics i econòmics que no són els nostres. I hi ha altres espais de la ciutat que potser es poden aprofitar més. Entre el Grec, el Liceu i el Mercat de les Flors, es pot crear molta diversitat.

I quan existia la companyia, com s'ho feien?

Es feien funcions amb telons pintats, tres produccions en una setmana i amb llums que servien per a totes igual. Els records es van glorificant amb els anys, però si tornes a fer les coses així, no ve ningú, avui això no ho tolerem.

Com és el públic que ve a veure dansa al Liceu?

És bastant tradicional, però en els darrers anys hi ha un interès

més enllà del tutú. Si només els dones ballet modern, llavors hi ha resistència, i s'entén. Però si barreges i la qualitat és bona, pots fer-los gaudir de coses noves, com aquesta temporada amb el Ballet Preljocaj, que alguns em deien: "No sé si m'ha agradat, però eren molt bons!" Quan el nostre públic pot distingir entre la qualitat de la companyia i el seu gust particular, ja hem guanyat moltíssim.

Quin anàlisi fas de la Barcelona que vas trobar-te l'any 2014, quan vas agafar la direcció artística del Liceu, i la d'avui?

Aleshores la crisi econòmica afectava la cultura de manera especial, és el primer que cau en aquestes situacions; no es pensa que l'estímul intel·lectual i creatiu també ajuda a l'economia. Avui la crisi ha quedat enrere però la ciutat encara no batega prou fort. Tenim teatres de tot tipus, festivals, museus... però no ho valorem. I la premsa no hi ajuda perquè ha hagut de cenyir-se a raons comercials.

Quin ha de ser el paper de l'associacionisme en la dansa?

Ha de contribuir a crear un diàleg sa i creatiu. Un sol mai no pot arribar a una bona conclusió, el contacte fa moure't. Per això ja fa un any que al Liceu promovem diàlegs entre artistes i públic.

De la programació de dansa que tens al calendari, què et fa més il·lusió?

Hi ha un projecte per a la temporada 19-20 que m'encanta, serà una producció potentíssima... però encara no la puc anunciar. Només puc dir que caldrà que el nostre públic es deixi portar, que no esperin res i que gaudeixin del que se'ls ofereix.